

Isaia 58-59

Isaia 58

Capitolul 58 continuă seria muștrărilor față de poporul Domnului. Dacă în cap.57 este muștrat un popor care se deda pe fățiș la idolatrie, în cap.58 este muștrat un popor fățarnic și religios, care afișează neprihănire și simulează pocăința. Păcatele sunt ascunse sub preș și poporul îmbracă o haină înșelătoare a ritualurilor. Îndurarea Domnului se revarsă doar în urma unei pocăințe autentice. Păcatul trebuie mărturisit și apoi lepădat. Aceștia sunt termenii nenegociabili ai pocăinței primite de Domnul. Păcatul nu poate fi negat sau ascuns. El trebuie scos la lumină și curățat din rădăcini. Iată de ce Domnul îndeamnă pe profet să strige în gura mare și să trâmbițeze păcatele poporului. Când poporul simulează relația cu Domnul ascunzându-și păcatele, atunci singura soluție este ca Domnul să îl trimită pe profetul Său pentru a confrunta poporul ipocrit cu adevărata sa stare spirituală. Poporul se apropie de Domnul și cer izbăvirea din partea lor, dar se apropie ca un popor care nu ar fi înfăptuit nelegiuirea. Atunci când ne apropiem de Domnul nu trebuie să părem mai buni pentru a primi bunăvoința Lui. Dimpotrivă, trebuie să venim exact cum suntem, cu păcatele pe frunte și înfrângerile noastre în mâini. De-abia atunci vom căpăta bunăvoința Sa. Ipocrizia poporului radiografiat în Isaia 58 ne trimite cu gândul la generația din timpul lui Isus. Idolatria din cap.57 nu mai era fățișă, dar era la fel de urâcioasă, însă ascunsă sub ritualuri și sub o falsă neprihănire.

Israel repetă păcatul său clasic: definește relația cu Domnul nu în sfera ascultării de Lege, ci în sfera ritualurilor. Din punctul lor de vedere, dacă aduceau jertfe la Templu și posteau, atunci erau plăcuți Domnului și Acesta trebuia să le asculte rugăciunile. Cu toate acestea, Domnul nu le asculta rugăciunile, și atunci, poporul în loc să își cerceteze inima și căile, a început să cârtească împotriva Domnului: La ce ne folosește să postim dacă Tu nu vezi? La ce să ne chinuim sufletul dacă Tu nu ții seama de lucrul acesta? Pentru ei postul era un chin. Ei credeau că prin acest chin Îl vor putea impresiona și chiar manipula pe Domnul. Dar Domnul nu se lasă manipulat niciodată. El le atrage atenția că postul nu poate suplini trăirea în ascultare și nici compensa trăirea în necurăție. Domnul nu îi putea asculta pentru că ei posteau cu păcatele pe ei și continuau să persiste în păcat. Fără să nege importanța postului, Domnul îi învață că mai presus de postul în sine, contează o viață curată înaintea lui Dumnezeu. Postul poate ajuta la trăirea în curăție, și se aude sus dacă este al unei persoane care trăiește în curăție. Glasul fățarnicului și a celui care se complăce în păcat nu se aude sus, oricât de multe zile ar posti și oricât de mult s-ar ruga către Domnul. Mare putere are rugăciunea fierbinte *a celui neprihănit!* ne învață Iacov. Glasul omului se poate auzi sus, iată vestea cea bună! Domnul ne explică și ce trebuie să facă omul pentru ca ruga sa să ajungă până la scaunul de domnie al Domnului.

Pentru a deconspira falsa neprihănire a poporului religios, Domnul aplică testul relațiilor. Omul fățarnic poate simula trăirea în neprihănire dar va pica testul relațiilor. Nu corectitudinea excesivă este radiografiată de Domnul, ci iertarea și bunătatea și dragostea în cadrul relațiilor. În acest domeniu nu se poate imita la nesfârșit. La un moment dat cel care nu a acceptat o schimbare interioară și o curățire profundă din partea Domnului, se va da de gol în adunare, în cadrul relațional. Primul și de fapt singurul lucru pe care Îl reproșează Dumnezeu poporului este

răutatea în relații și lipsa de har în relații. De trei ori accentuează acest lucru, fie prin prisma unui reproș direct (v.3-4), fie prin sublinierea condițiilor ce trebuie împlinite (și care nu erau încă împlinite!) pentru a li se auzi glasul acolo sus (v.6-7, și v.9b-10). Harul vine doar de sus într-o inimă curată. El nu poate fi imitat de cel care nu se lasă transformat în profunzime de Cuvântul Domnului:

- Pentru că vă lăsați în voia **pornirilor inimilor** voastre și asuprași pe simbriașii voștri... iată poziți ca să vă ciorovăiți și să vă certați ca să bateți răutăcios cu pumnul.

Pornirea inimii va merge strict pe direcția dreptății personale și nu va ști să renunțe, nu va ști să piardă. Bineînțeles că dreptatea va fi una subiectivă și personală. Pentru o inimă rea testul care o dă de gol este situația în care cineva îi greșește cu adevărat, când chiar are dreptate, când pierde ceva pe nedrept. Atunci inima fățarnică se va de gol și vorbele răutăcioase care vor ieși din gură o vor trăda căci din prisosul inimii vorbește gura. Domnul cheamă prin Duhul la răstignirea firii pământești, la răstignirea pornirilor firești ale inimii. Aceasta înseamnă lepădarea de sine și nu este deloc ușor. Aceasta înseamnă să îți iei crucea în fiecare zi și să accepți moartea lăuntrică spre înviere lăuntrică. Domnul nu ne cheamă doar să ne aliniem unui comportament moral, ci ne cere o transformare lăuntrică radicală. Toată pornirea inimii noastre trebuie răstignită, și trebuie urmat îndemnul Duhului care este străin de tot ce este firesc.

După ce este deconspirată răutatea poporului, Domnul repetă de trei ori formula **dacă... atunci**, repetând atât condițiile ce trebuie împlinite, cât și binecuvântările care vor urma. Condițiile au în vedere de două ori dezbrăcarea de răutate și îmbrăcarea cu haina dragostei, iar a treia oară este pus în discuție Sabatul. Domnul cere poporului dezlegarea lanțurilor răutății. Fiecare om leagă alți oameni în inima lui. Sunt oamenii pe care nu-i poate ierta, cărora le poartă pică, care îi sunt antipatici, pe care nu-i poate suporta, pe care este invidios, pe care îi urăște. Inima devine astfel o macabră închisoare. Domnul, iubirii vede acest lucru și nu poate asculta ruga unui astfel de temnicer. Legarea oamenilor în inimii va fi trădată prin comportament și mai ales prin limbaj, căci din prisosul inimii vorbește gura: dacă vei depărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară.

Domnul nu cere doar dezbrăcarea de haina răutății dar și îmbrăcarea cu haina dragostei și a harului. Domnul cere să fie rupt **ORICE JUG** (vezi v.6). Este suficient să ai un singur frate legat în inima ta pentru ca relația cu Domnul să se blocheze, pentru ca El să se îndepărteze și să nu își mai poată revărsa binecuvântarea. Și apoi el nu cere doar corectitudine în relație ci har în relații! Oamenii doar corecți în relații nu sunt oameni transformați. Domnul cere să dezlege orice jug, chiar și pe cel pus peste cel care ți-a greșit cu adevărat. Apoi, Domnul cere să dăruiești nu celui căruia îi ești dator, ci celui flămând, sărac, nenorocit, lipsit și flămând, față de care nu ai nici o datorie. Mai mult, Domnul îți cere să le dăruiești cu toată inima dragoste și bunuri materiale!

Domnul harului cere har în relațiile celor din poporul Lui. Dar acesta este testul pe care poporul Lui îl pică la nesfârșit. În relații, pentru ca harul să se poată manifesta, firea trebuie răstignită, iar durerea interioară nu este deloc mică. Și aici se poticnesc foarte mulți. Cum să renunți când ai dreptate, cum să ierți când ți-a greșit așa de mult, cum să iubești când ești urât? Și totuși Domnul ne cheamă pe calea harului. În cele din urmă noi cerem har de sus când postim,

căci nu merităm nimic. Este legitim ca Domnul să se aștepte ca și noi să manifestăm har de vreme ce de la El așteptăm tot har (vezi pilda cu datornicul din Evanghelia după Matei).

Este interesant că Domnul readuce în discuție porunca Sabatului pe care a menționat-o deja în cap.56. În cap.56 neamurile erau chemate să sfințească Sabatul. Acum Israel este chemat să împlinească această poruncă. Păzirea Sabatului putea fi imitată (cum a și fost de cei din vremea lui Isus). Cu toate acestea Domnul o aduce în discuție. Păzirea Sabatului era cu adevărat relevantă pentru cei din robia babiloniană. În același timp pasajul nu insistă doar pe oprirea din activitățile cotidiene din timpul Sabatului, dar și pe semnificația spirituală a Sabatului: dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L. Deci provocarea nu era doar ca să nu faci treabă o zi, ci ca să faci din Sabat desfătarea ta. Să păzești cu bucurie Sabatul onorându-l pe Domnul, să Îl cauți pe Domnul, și părtășia cu Domnul cel viu să facă din Sabat nu o corvoadă, ci cea mai frumoasă zi a săptămânii.

Cunoașterea lui Dumnezeu este cheia vieții, este resursa de care avem nevoie pentru a trăi în ascultare. Domnul se descoperă celui care Îl caută, care Îl caută în cămăruță, care petrece timp cu El în loc tainic. Domnul promite celui care va face din Sabat desfătarea lui: atunci te vei putea desfăta în Domnul. Dacă Sabatul și căutarea lui Dumnezeu devine desfătarea ta, atunci Domnul îți se va descoperi și va deveni desfătarea ta. Timpul petrecut cu Domnul în cămăruță devine astfel cheia vieții de acum și a celei viitoare. Din această pricină insistă profetul pe păzirea poruncii Sabatului.

Promisiunile pentru cel care Îl caută pe Domnul, se dezbracă de haina răutății și se îmbracă cu haina harului și a dragostei sunt uluitoare:

- Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și
- Vindecarea ta va încolți repede.

Observăm că promisiunile sunt făcute unor păcătoși care revin în ascultare de Domnul, nu unor oameni care persistă în neprihănire de ani de zile. Domnul promite revărsarea unui ocean de har păcătosului care revine pe căile Lui. Lumina lui va răsări ca zorile și vindecarea lui va încolți repede. Domnul promite vindecare spirituală și refacerea națiunii fără zgârcenie. El este gata să asiste pe cel păcătos în procesul vindecării și să îi pună la dispoziție toate resursele harului Său. Reînvierea spirituală a națiunii nu trebuie să dureze mult. Domnul dă cu inimă largă și cu bucurie Împărăția. El nu dă harul cu picătura. Chiar dacă este vorba de cel mai încăpățânat și vinovat popor, dacă acesta se întoarce la Domnul, Domnul deschide un ocean al harului pentru el.

- Neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți.

Poporul este reabilitat prin har. Lui i se iartă păcatele și îi este dăruită o neprihănire de care poate fi mândru. El este socotit neprihănit și apoi învățat de Domnul să umble în neprihănire. Cel care altădată se târa în păcat se poate lăuda în Domnul că este alb ca neaua și că aduce ca și rod dragostea! Domnul va umbla de mână cu El prin Duhul Său. El nu va fi lăsat singur, ci Domnul cerului și al pământului Îl va însoți. Binecuvântarea constă în primul rând în prezența lui Dumnezeu și în relația cu El. Chiar dacă poporul tânjea după întoarcerea în țară, binecuvântările promise în Isaia 58 le aduc aminte că adevărata binecuvântare este Domnul Însuși. Moise îi spune Domnului, după ce Acesta decide să trimită cu ei un Înger pentru a le da țara: *Doamne,*

dacă nu mergi TU cu noi, nu ne lăsa să mergem fără Tine? Aceeași lecție a învățat-o Avraam: Avraame, nu te teme! Căci Eu sunt scutul Tău și răsplata Ta cea foarte mare! Deci Isaia 58 este menit să deschidă ochii poporului pentru a înțelege și adevărata neprihănire dar și adevărata binecuvântare.

- Atunci tu vei chema și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: Iată-Mă!

De regulă Domnul cheamă și omul răspunde, El strigă și omul trebuie să spună: iată-mă! Dar iată că aici se promite că Domnul va fi parcă la dispoziția poporului. În cele din urmă acest lucru Îl dorea poporul; ca Domnul să le asculte rugăciunile. Profetul le spune că acest lucru este posibil, dacă ei umblă pe căile Domnului. A umbla pe căile Lui înseamnă că să fii în întregime la dispoziția Lui. Când Domnul îți este desfătarea, atunci El îți va împlini toate dorințele. Atunci Tu Îl vei chema pe Domnul cu o inimă curată și rugăciunile tale vor fi după voia Lui. Orice vom cere **în Numele Lui** ni se va da. Domnul va asculta rugăciunile poporului tocmai pentru că acesta a lepădat dorințele sale idolatre și s-a aliniat după Domnul în planurile Lui. Poporul va lupta pentru planurile Domnului și nu împotriva acestora. Este normal ca Domnul să zică: Iată-Mă, celui care luptă din toată inima pentru împlinirea planurilor Domnului!

- Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar și în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.

Domnul va fi alături pentru a-Și călăuzi poporul. Ce promisiune extraordinară. Poporul Său nu va fi luat la ceruri, ci va fi lăsat aici pe pământ în mijlocul greutăților și încercărilor. El va avea nevoie de discernământ și să ia decizii înțelepte în situații confuze. Domnul îi promite că va fi alături de El pentru a-L călăuzi **neîncetat**. Cel care știe viitorul, care știe care este binele tău, care știe dacă oferta dinaintea ta este o capcană sau un dar, Cel Atotînțelept va fi lângă tine pentru a te călăuzi. Ce promisiune! Nu vei fi lăsat singur în deciziile tale! Cel care te călăuzește îți va sătura sufletul! Ne aducem aminte de Isaia 55 și înțelegem că nu este vorba de mâncarea care piere, ci de viața spirituală care curge din Dumnezeu, singura care poate sătura sufletul flămând după cer, după eternitate!

Prezența lui Dumnezeu va umple de împlinire viața poporului Său. Împlinirea nu va veni din realizările și succesele din această lume, ci din relația și părtășia cu Domnul. Sufletul va fi săturat chiar și în locuri fără apă. Iată deci că poporul Său, chiar dacă Se întoarce la Sine, tot va trece prin locuri fără apă. Va trece prin încercări grele, în care oamenii fără Dumnezeu ar dispera. Dar și acolo, în valea umbrei morții, Domnul va fi cu poporul Lui și îl va umple cu prezența Lui, Domnul va fi cu poporul Lui când acesta va trece prin foc și prin ape. Domnul nu va transforma pe aleșii săi în superman-i spirituali. Aceștia vor obosi și osteni. Dar Domnul va da din nou putere mădularelor lor. El îi va ține astfel mereu dependenți de El și de harul Lui. Oamenii neprihăniți își ostenesc pe cale. Acest lucru nu este anormal. Dar Domnul va fi alături de ei pentru a-i întări. Și Domnul îi va face o binecuvântare pentru alții, căci cel altădată flămând nu doar că va fi săturat dar el va deveni o grădina bine udată, iar celui însetat nu doar că i se va potoli setea, ci el va deveni un izvor ale cărui ape nu seacă niciodată.

Domnul tot timpul dă harul Lui cuiva pentru ca harul să fie dat mai departe. Relația cu Domnul nu te izolează de ceilalți ci te deschide și te trimite către ceilalți. Dacă alegi să trăiești în

dragostea, binecuvântarea este că Domnul te va ajuta să trăiești și mai mult în dragoste! Cel ce avea nevoie de vindecare vindecă acum pe alții! Cel ce era deznădăjduit, acum încurajează pe alții! Cel nu Îl cunoștea pe Domnul, îi învață acum pe alții calea cea dreaptă! Aceasta este marea minune a harului care transformă!

- Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmurile de mai înainte, vei ridica din nou temelii străbune; vei fi numit Dregător de spărturi, Cel ce drege drumurile și face țara cu putință de locuit.

Domnul le promite aici reîntoarcerea în țară și refacerea națiunii, reconstruirea Ierusalimului, a Templului, a orașelor și a drumurilor. Reconstrucția fizică reflectă însă reconstrucția spirituală. Cel care trăiește în ascultare pentru Domnul nu doar că va deveni o binecuvântare pentru alții, dar el va deveni o binecuvântare pentru întreaga națiune! Domnul îl va folosi pentru a trezi întreaga națiune la viață, pentru a-i dăruia înapoi poporului Său mandatul de preot printre popoare. Binecuvântarea care va curge prin cel care trăiește în ascultare de Domnul se va revărsa peste întreg poporul și va atinge marginile pământului.

Acest lucru l-am învățat din cartea 1,2 Samuel. Când David a trăit în ascultare El a deschis un izvor al vieții pentru întreaga țară și pentru întreg pământul. Dar când el a trăit în neascultare el a deschis un izvor al morții și neascultării pentru întreaga țară și pentru întreg pământul. Dacă cineva te întreabă ce faci pentru a-ți binecuvânta țara, răspunsul trebuie să fie: veghez asupra relației mele cu Domnul, pentru a trăi în ascultare de El, pentru a dezlega orice lanț al robiei și a mă îmbrăca cu dragoste. Cea mai mare responsabilitate a noastră este ca acolo unde suntem să trăim în ascultare de Domnul. Domnul se va îngriji apoi că binecuvântarea sa revărsată prin noi să se reverse peste toată țara și apoi peste tot pământul.

Adesea, slujitorii lui Dumnezeu, din dorința de a duce binecuvântările Domnului la întreg pământul, își neglijează propria relație cu Domnul. Prioritatea mea este *cine sunt eu*, nu ce dau la alții. Prioritatea este *cum trăiesc eu*, și nu cum îi învăț pe alții să trăiască. Preocuparea mea trebuie să fie cum pot fi un vas curat, și nu cum să duc binecuvântarea la marginile pământului. Domnul este cel care va revărsa binecuvântarea și nu eu. El o va face cu siguranță și pe căi neștiute de mine și la vremea potrivită. Marea întrebare însă rămâne: sunt eu un vas curat prin care Domnul poate revărsa belșug de binecuvântare. El mă va face o grădina, El mă va face un izvor, El mă va face Dregător de spărturi. Aceasta este responsabilitatea Lui. Dar responsabilitatea mea este: oare împlinesc eu condițiile din Isaia 58 ca Domnul să mă poată face o binecuvântare pentru alții? Trăiesc eu cu adevărat în curăție? Am dăruit întreaga mea inimă Domnului? Deci veghează asupra relației tale cu Domnul și trăiește cu adevărat curat. Și Domnul te va face o binecuvântare pentru întreg pământul! Dar tu veghează mereu asupra inimii tale. Aceasta este partea ta, singura de fapt! Restul Îl va face Domnul!

- Atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov.

Domnul este adevărata răsplata și El va aduce înapoi pe poporul Lui în moștenire. Moștenirea este pe plan pământesc Țara Canaanului, dar aceasta oglindește cea țară mai bună, eternă pe care o aștepta Avraam. (vezi Evrei 11).

Isaia 59

Isaia 59 este o continuare a cap.58. Cap.58 începe cu un adevăr:

- Domnul nu vă poate asculta din pricina păcatelor voastre, și apoi insistă:
- Dacă ați trăi în ascultare, atunci Domnul v-ar mântui cu cea mai mare bucurie.

În cap.59 autorul simte nevoia să revină la adevărul cu care a început cap.58 și să îl dezvolte într-un întreg capitol. După ce a asigurat poporul în a doua parte a cap.58 că Domnul ar aduce o mântuire absolut minunată dacă ei ar trăi în ascultare de Domnul, profetul revine din nou la realitatea păcatelor poporului, cea care împiedică revărsarea mântuirii:

- Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeuul vostru, păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să vă asculte!

Domnul are puterea să mântuiască și vrea să mântuiască! Ba mai mult El poate îndepărta orice păcat prin jertfa Robului Său! Problema este nu doar că poporul are păcate, ci că acesta nu vrea să renunțe la aceste păcate, nu vrea să aleagă calea pocăinței. Atâta vreme cât păcatul rămâne pe inima poporului, acesta pune un zid de despărțire între Dumnezeu și popor. Domnul nu Se poate revela poporului, nu îi poate vindeca inima, nu Îl poate smulge din robia păcatului și nu Îl poate învăța căile Lui, nu îl poate ajuta să păzească poruncile Lui și să împlinească mandatul de a fi martor printre popoare, nu îl poate izbăvi din mâna vrăjmașilor lui, și nu poate aduce unitate, pace și dragoste în mijlocul lui și nu poate vindeca relațiile bolnave din popor.

Isaia 59 este unul din cele mai clare pasaje din Vechiul Testament în care se subliniază că Domnul nu poate opera mântuirea și vindecarea în poporul Lui atâta vreme cât acesta se complac în păcat. În Romani 7-8 Pavel va dezvolta acest adevăr afirmând că Duhul lui Dumnezeu nu poate opera în noi dacă avem păcate nemărturisite. Păcatul ne așează sub mânia lui Dumnezeu și ne condamnă, stârnește condamnarea Legii împotriva noastră, ne transformă în vrăjmași ai cerului. Și dacă păcatul cere mânia lui Dumnezeu, Dumnezeu nu poate revărsa Duhul Lui! Duhul nu poate lupta împotriva Tatălui și al Fiului. Dacă păcatul face ca Tatăl și Fiul să își reverse mânia lor, Duhul nu poate să îi sfideze și să reverse binecuvântare, lumină, revelație, vindecare, putere. Rugăciunile, postul, religiozitatea, ritualurile, faptele bune nu pot soluționa problema păcatului. Păcatul poate fi soluționat doar prin curățire totală, prin pocăință sinceră și revenire în ascultare de Domnul.

Bisericele lui Hristos sunt lăsate pradă minciunilor celui rău, bolilor spirituale, îndemnurilor firii pământești, dezbinărilor și teologiilor false, din pricina păcatului. Biserica urmează păcatul lui Israel crezând că poate compensa complacerea în păcat cu alte fapte bune, ritualuri și cu haina religiozității. Dar Domnul nu face rabat de la căile Sale. El nu poate să își reverse Duhul Lui acolo unde este complacere în păcat. Poporul Israel nu înțelegea acest lucru, și de aceea el aștepta mântuirea. Atât Isaia 58 cât și Isaia 59 subliniază că poporul se aștepta ca Domnul să îi mântuiască în urma rugăciunilor lor.

Iată o posibilă structură a cap.59:

- i) V.1-2 Domnul nu poate mântui din pricina păcatului
- ii) V.3-8 Starea generalizată de păcat a poporului
- iii) V.9-15a Din pricina păcatului nu aduce Domnul mântuirea (adevăr subliniat de 3 ori!)
- iv) V.15b-19 Domnul aduce judecata
- v) V.20-21 Domnul aduce mântuirea pentru cei ai lui Iacov care se întorc de la păcatele lor

Modul în care ne este construit pasajul ne sugerează cât de bolnavă era inima poporului Domnului. Păcatul îi împietrise atât de tare, îi orbise atât de tare încât pur și simplu nu înțelegeau legitatea simplă și clară din 59:1. Ei se credeau bine din pricina faptului că împlineau anumite ritualuri, și se așteptau ca Domnul să le răspundă. Ei se vedeau bine înaintea lui Dumnezeu, și nu conștientizau sfințenia lui Dumnezeu și ura Sa față de cel mai mic păcat. Din această pricină, profetul:

1. Subliniază că Domnul nu poate mântui **din pricina păcatului** (Is.58:1-4)
2. Evidențiază că **doar revenirea în ascultare** este condiția de nenegociat ce trebuie împlinită pentru ca El să poată lucra. (Is.58:5-14)
3. Subliniază din nou că nu poate mântui **din pricina complacerii în păcat** (59:1-2)
4. Descrie **hidoșenia păcatului** poporului (59:3-8).
5. Mai accentuează de trei ori că izbăvirea așteptată nu vine **din pricina păcatului**. (59:9-15a)
6. Anunță judecata lui Dumnezeu peste poporul Său **păcătos**. (59:15b-19)
7. Anunță mântuirea lui Dumnezeu doar pentru cei care **se vor întoarce de la păcatele lor la Domnul**. (59:20-21)

Această insistență obsesivă a profetului asupra acestei legități spirituale mă ajută să înțeleg cât de mare este împietrirea celui fățarnic! Iată de ce păcătoșii și vameșii au intrat în Împărăție înaintea preoților și fariseilor. Un popor religios ce trăiește în păcat este una din cele mai cumplite drame spirituale. Păcatul strică mintea. Iar cel care refuză schimbarea, dar încearcă să compenseze complacerea în păcat cu ritualuri și religiozitate, se închide singur într-un întuneric spiritual fără de margini. Pentru un astfel de context singura soluție este trâmbițarea păcatelor lui și sublinierea în nenumărate rânduri a acestei legități: Domnul nu poate lucra prin Duhul Lui acolo unde sunt păcate nesoluționate.

Poporul se vedea bine înaintea Domnului. Dar Domnul vede toată hidoșenia sa. Starea spirituală a poporului Domnului (59:3-8) este deplorabilă. Măinile, degetele, buzele, limba, picioarele, gândurile lor, lucrările lor, totul este mânjit și pângărit de păcat. Păcatul a infectat tot poporul: **niciunui** nu-i place dreptatea, **nici unul** nu judecă cu dreptate. Ei nu doar că au ajuns robi păcatului, dar nici nu se mai luptă împotriva păcatului. Pur și simplu **nu le place** dreptatea și

neprihănire. Ei nu sunt doar târâți în păcat, dar hotărâți în a păcătui căci picioarele lor **aleargă** spre rău și **se grăbesc** să verse sânge nevinovat. Relațiile par a fi cele mai afectate. Nu există pace, ci nedreptate și răutate, și vărsare de sânge nevinovat. Calitatea relațiilor este un barometru precis pentru identificarea stării spirituale ale unui popor. Poporul lui Dumnezeu în loc să fie Lumina Neamurilor, a devenit un focar de infecție spirituală. Ei croiesc cărări greșite spre Domnul și împrăștie în jur moarte spirituală:

- clocesc ouă de basilic și țes pânze de păianjen. Cine mănâncă din ouăle lor moare; și dacă se sparge vreunul, iese o năpărcă... Apucă pe căi sucite: oricine umblă pe ele nu cunoaște pacea.

În pasajul 59:9-15a, profetul insistă de trei ori că păcatul este cauza pentru care mântuirea s-a îndepărtat de popor. Dacă în Isaia 58:6-14 profetul insistă de trei ori că mântuirea cea minunată va veni în urma revenirii în ascultare, cum profetul subliniază tot de trei ori că mântuirea întârzie să vină din pricina fărădelegilor nesoluționate ale poporului.

- **De aceea** hotărârea de izbăvire este departe de noi și mântuirea nu ne ajunge. (59:9)
- Așteptăm izbăvirea și nu este, așteptăm mântuirea și ea este departe de noi. **Căci** fărădelegile noastre sunt multe înaintea Ta și păcatele noastre mărturisesc împotriva noastră. (59:11b-12a)
- și astfel izbăvirea s-a întors îndărăt și mântuirea a stat departe; **căci** adevărul s-a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie. (59:14)

Dacă în Isaia 58 cel ce se întoarce la Domnul umblă în lumină și este călăuzit neîncetat de Domnul, în Isaia 59 cel care nu se întoarce de la calea sa cea rea umblă în întuneric și bâjbâie ca un orb.

Cel ce trăiește în ascultare (Is.58)	Cel ce se complăce în păcat (Is.59)
Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta își va merge înainte și slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema și Domnul va răspunde, vei striga și El va zice: Iată-Mă!.....lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua namiaza mare!	Bâjbâim ca niște orbi de-a lungul unui zid, bâjbâim ca cei ce n-au ochi, ne poticnim ziua namiaza mare, ca noaptea, în mijlocul celor sănătoși suntem ca niște morți. Mormăim cu toții ca niște urși, ne văităm ca niște porumbei, așteptăm izbăvirea și nu este, așteptăm mântuirea și ea este departe de noi.

În mod evident profetul creionează un contrast între binecuvântarea ce se revărsă peste cel ce trăiește în ascultare și blestemul de peste cel ce perseverează în nelegiuire. Iată principalele elemente de contrast:

Elementul de contrast	Cel ce se întoarce la Domnul	Cel ce se complăce în păcat

1. Discernământ spiritual	Umblă în lumină și este călăuzit neîncetat de Domnul; întunericul lui este ca ziua namiaza mare!	Băjbâie ca niște orbi și se poticnește ziua namiaza mare.
2. Sănătatea spirituală	Vindecarea lui va încolți repede	În mijlocul celor sănătoși suntem ca niște morți.
3. Răspunsul mântuitor al Domnului atunci când este chemat	Slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema și Domnul va răspunde, vei striga și El va zice: Iată-Mă!	Așteptăm izbăvirea și nu este, așteptăm mântuirea și ea este departe de noi
4. Puterea spirituală	Îți Va sătura sufletul chiar și în locuri fără apă și va da din nou putere mădulelor tale.	Mormăim cu toții ca niște urși și ne văităm ca niște porumbei.
5. Impactul asupra altora	Vei fi ca o grădina udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă niciodată.	Clocesc ouă de basilic și țes pânze de păianjen. Cine mănâncă din ouăle lor, moare; și dacă se sparge vreunul iese o năpârcă.

Elementul de contrast cel mai dezvoltat este discernământul spiritual. Cel ce se întoarce la Domnul este călăuzit de Domnul neîncetat. În labirintul vieții, în contextele încurcate ale existenței, el înțelege ce se întâmplă cu el și cu ceilalți și ia deciziile corecte. Cel ce se complăce în păcat se pierde în mreaja vieții. El ia decizii eronate și interpretează în mod eronat realitatea. Contrastul zugrăvit de popor este menit să îl ajute pe popor să se întoarcă de la calea sa cea rea. Cel rău se poate regăsi mai degrabă în descrierea din cap. 59 decât din cea din cap.59. Și frumusețea mântuirii după care tânjește pusă în contrast cu moartea spirituală din cap.59 în care se poate regăsi, îl ajută să se trezească. Dacă este sincer, el recunoaște că portretul din Isaia 59 este cel care i se potrivește.

Începând cu 59:9 profetul vorbește la persoana întâi plural: izbăvirea este departe de *noi*... căci fărădelegile *noastre* sunt multe. Profetul se smerește și se identifică cu păcatele poporului. Pe de o parte își aduce aminte că și păcatele sale au contribuit într-un fel la starea spirituală a națiunii, iar pe de altă parte ar putea mijloci pentru popor. El nu se dezice de poporul păcătos. El acceptă că face parte din el și mijlocește pentru el. Dimensiunea mijlocirii va fi dezvoltată mai târziu în cap.63-64.

Cap.59 ne învață cum să lucrăm la vindecarea unui popor religios și fățarnic care se crede bine dar care totuși perseverează în fărădelege. Un astfel de popor are nevoie să fie confruntat cu păcatele lui și cu consecințele păcatelor sale. Și pentru acest popor este nevoie să fie subliniată legitatea fundamentală a sfințeniei lui Dumnezeu: Domnul nu poate opera mântuirea acolo unde

este păcat, iar păcatul nu poate fi soluționat prin ritualuri și religiozitate. Singura modalitate de soluționare a păcatului este căința și lepădarea lui cu scârbă.

Aceste adevăruri pot părea simple și clare pentru cel care trăiește în ascultare de Domnul dar acesta trebuie să știe că acest adevăr atât de clar pentru el, este cu totul ascuns de mintea împietrită și întunecată a celui care a ales să își înghesuie păcatele sub masca religiozității. Profetul este chemat să deconspire falsa neprihănire a poporului, să înalțe adevărata neprihănire și să cheme la pocăință și schimbare radicală a vieții. Acest lucru l-a făcut Mântuitorul cu poporul Israel. Predica de pe munte este un exemplul grăitor de confruntare a unui popor religios și fățarnic. În cartea Ezechiel găsim ca și laitmotiv către fiul omului expresia: pune înaintea lor urâciunile lor!

- Fiul omului, arată Ierusalimului urâciunile lui! (16:2)
- Vrei să-i judeci, fiul omului? Dacă vrei să îi judeci, pune-le înainte urâciunile părinților lor! (20:4)
- Și tu fiul omului, vrei să judeci? Vrei să judeci cetatea setoasă de sânge? Pune-i înainte toate urâciunile ei! (22:2)
- Fiul omului, vrei să judeci pe Ohola și pe Oholiba? Pune-le înainte urâciunile lor! (23:36)

Profetul Domnului trebuie să își adapteze mesajul în funcție de nevoile și starea spirituală a poporului. El trebuie să știe când să mustre, să mângâie, să călăuzească sau să îmbărbăteze. Cartea Isaia ne învață aceste adevăruri fundamentale pentru trimisul Domnului:

- Un popor fățarnic are nevoie să fie confruntat cu urâciunile lui și cu grozăvia judecății lui Dumnezeu. (De exemplul Isaia 57-59)
- Un popor zdrobit de pedeapsa Domnului și aflat în deznădejde de moarte, are nevoie să fie scăldat în dragostea și îndurarea Domnului și în promisiunile harului Său! (De exemplu Isaia 40-48)
- Un om neprihănit care se complăce în compromis are nevoie să fie confruntat cu păcatul lui dar și scăldat în promisiunile lui Dumnezeu pentru a preveni capcana autoînvinovățirii atunci când se va trezi la realitate! (de exemplu Isaia 28-35)
- Un om neprihănit dar amenințat de oameni și de încercări are nevoie de călăuzire, îmbărbătare și ancorare în promisiunile Domnului (de exemplu Isaia 8:10-20, Isaia 51:1-8)

Profetul nu are un singur tip de discurs și nici teme favorite. El nu predică pentru sine, ci pentru binele poporului. El își adaptează mesajul în funcție de nevoile poporului. El știe CUM să mustre, să mângâie, să îmbărbăteze, să călăuzească și știe și CÂND să facă toate acestea.

Isaia 59 continuă cu pasajul judecății lui Dumnezeu (59:15b-19). Domnul va judeca pe vrăjmașii Lui și judecata va fi atât de aspră încât înaintea ei tot pământul se va teme de Domnul. Ce este înfiorător că întreaga Trinitate este unită împotriva vrăjmașilor Domnului. Este foarte interesant versetul 16:

- El vede că nu este nici un om și Se miră că nimeni nu mijlocește. ATUNCI brațul Lui îi vine în ajutor și neprihănirea Lui Îl sprijinește.

Și noi ne întrebăm: îi vine în ajutor PENTRU CE? și îl sprijinește SĂ FACĂ CE? Îl sprijinește să mântuiască sau să pedepsească? Deși invocarea brațului Domnului, Cel care s-a jertfit pentru păcatele poporului (Is.53) și Cel care este chemat să aducă izbăvirea (Is.52), ne-ar putea face să credem că ajutorul este în vederea mântuirii sau întârzierii pedepsei, totuși modul în care continuă textul ne indică destul de clar că ajutorul este pentru judecarea poporului. Brațul Domnului nu este un ajutor doar în vederea mântuirii dar și în vederea pedepsei! Este adevărat că atunci când poporul păcătuiește, brațul Domnului și jertfa Sa sunt motive pentru care Domnul poate găsi ajutor în a-și amâna revărsarea mâniei. Dar în același timp, brațul Domnului este și un ajutor în vederea pedepsei atunci când a sosit ceasul judecății. Domnul vede că nu este nici un om și Se miră că nimeni nu mijlocește. El așteaptă ca oamenii să mijlocească pentru ca să nu Își reverse pedeapsa. Dar nu mai vede în poporul Lui nici un om neprihănit și nici un mijlocitor. El totuși în îndurarea Sa ar mai aștepta parcă un mijlocitor. Dar ce Îl ajută să închidă paranteza harului și să reverse pedeapsa este același braț al Domnului care L-a ajutat de-atâtea ori să închidă paranteza pedepsei și să aducă mântuirea!

Brațul Domnului oglindește oferta maximă a Domnului pentru omenire. El îi aduce aminte Domnului că El a făcut tot ce se putea ca poporul Lui să fie mântuit. Dacă și această ofertă a fost respinsă, atunci nu mai poate fi har! Atunci a sosit ceasul judecății. La fel cum Fiul a mijlocit pentru îndurare atâția ani, acum va mijloci pentru pedeapsă, căci oferta Lui va fi o dovadă suficientă pentru dreptatea lui Dumnezeu că s-a făcut TOT ce se putea face pentru aducerea la pocăință a poporului. Este ca și cum Domnul nu ar putea aduce judecata până când nu s-ar convinge pe Sine că S-a făcut tot ce se putea face pentru pocăința păcătosului. În momentul revărsării judecății El mai caută mijlocitori și Se miră că nu găsește niciunul. Parcă ar ezita să aducă judecata. Și atunci brațul Domnului și dreptatea Lui îi vin ajutor și Îl conving Să se îmbrace în haine de război și să Se războiască cu poporul Lui. Garderoba Sa este compusă din neprihănire (platoșă), răzbunare (haina) și gelozie (manta). Toate acestea invocă și legitimează revărsarea pedepsei. Este interesant că apare și coiful mântuirii. Dar nu este vorba de mântuirea poporului ci de mântuirea Domnului! Coiful este pentru Domnul și nu pentru popor! Domnul Se mântuiește pe Sine prin judecarea poporului Lui. Domnul a fost batjocorit și ocărat suficientă vreme de poporul Lui! Acum a sosit ceasul replicii, ruperii tăcerii, în care Domnul să Își înalțe Numele! Judecata nu va fi doar pentru poporul Lui ci pentru toate ostroavele (vezi 59:18). Deci brațul Domnului este alături de Domnul pentru a judeca lumea întreaga. Acest adevăr ne aduce aminte de Apoc.19:

- Am văzut cerul deschis și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce ședea pe el, se cheamă Cel credincios și Cel adevărat și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care-l nimeni nu-l știe decât El singur. Era îmbrăcat **cu o haină muiată în sânge**. Numele Lui este: Cuvântul lui Dumnezeu. Oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită ca să lovească Neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag

de fier. *Și va călca cu picioarele teascului vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu* (19:11-15)

Cel ce va călca neamurile în teasc vine la judecată cu haina muiată în sânge. El însuși a pășit în teasc pentru ca Neamurile să fie izbăvite. Dar Neamurile au respins oferta harului Său. Haina muiată în sânge este dovada supremă că Domnul a făcut TOT ce a ținut de El ca Neamurile să fie mântuite. Această dovadă legitimează revărsarea judecății. Observăm cum în Apoc.19, brațul Domnului vine în ajutor Domnului dar nu pentru mântuire ci pentru judecată!

În pasajul din Isaia nu doar brațul Domnului sprijină judecata Tatălui ci și Duhul Domnului! (vezi 59:19). Cel ce S-a jertfit și Cel care cercetează inimile spre pocăință aduc acum judecata lui Dumnezeu pe pământ! Perioada în care Domnul se poate găsi s-a încheiat: întreaga Trinitate se îmbracă pentru război și judecă pământul! Nici Tatăl, nici Fiul, nici Duhul nu mai găsesc vreun motiv de milă. A sosit ceasul judecății. Și grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!

În mod surprinzător cap.50 se încheie cu mântuirea lui Israel. Profetia parcurge pașii clasici: păcat – judecată – mântuire. Când nimeni nu se mai aștepta, când ceasul judecății a sosit, rămășița lui Iacov este mântuită. Mântuirea este însă DOAR pentru cei din Iacov care se vor întoarce de la păcatele lor. Pocăința aduce mântuire chiar și în ultimul ceas. Pavel citează din acest pasaj în Romani 11 unde anunță întoarcerea finală a lui Israel. După ce se va împlini numărul deplin al Neamurilor, tot Israelul va fi mântuit. Cei ce vor mai fi rămas din Israel vor plânge pe Cel pe care L-au străpuns.

Cum se va întâmpla acest lucru? Cum după mii de ani de împietrire Israel ca națiune se va întoarce la Domnul, este realmente o taină. Rămășița lui Iacov va intra într-un legământ minunat în care Domnul le promite că Duhul Lui nu se va mai depărta de la ei. Acest legământ pare a fi necondiționat și seamănă cu legământul lui Noe și cu legământul de pace din Isaia 54. Israel va intra în dimensiunea eternă a mântuirii unde nu va mai fi ispitit. De aceea Domnul poate promite necondiționat că nu se va mai mânia pe ei și că Duhul Lui nu se va mai depărta de ei. Este interesant că profetul adaugă:

- nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor copiilor tăi ***de acum și până în veac.***

În primă fază ne-am putea gândi la mia de ani. Dar mia de ani nu este eternă! Domnul le-ar promite implicit că ei vor avea copii toată eternitate. Din Noul Testament știm însă că în realitatea eternă și ultimă a Ierusalimului ceresc vom fi ca îngerii, în sensul că nu ne vom mai căsători și nu vom mai avea copii. Deci nu putem înghesui această profetie în mia de ani. Vrem nu vrem trebuie să acceptăm că deși profetul folosește un limbaj ce ține de această lume (copii) el vizează o realitate cerească eternă! Dacă acest lucru este adevărat cu v.21 din cap.59, atunci înseamnă că el poate fi adevărat și cu toate versetele de acest tip din Isaia 60. Cu alte cuvinte, dimensiunea literală a profetiei nu va avea o împlinire temporară în mia de ani, ci o împlinire cerească și eternă în realitatea ultimă a Noului Ierusalim.

Domnul folosește acest limbaj care ține de această lume și în special de limbajul binecuvântărilor legământului deuteronomic (Deut.28) din pricina momentului revelației. Este ca

și cum ar trebui să explici ce este în rai unor copii de trei ani. Le vom spune poate că acolo sunt jucării și că vor fi toată ziua cu părinții lor și cu prietenii lor, că vor avea toate dulciurile pe care și le doresc ș.a.m.d. Când cresc mai mari le vom descrie raiul cu alte cuvinte. Ei nu se vor simți înșelați și dezamăgiți căci la o vârstă mai mare jucăriile și petrecerea întregii zile cu părinții nu va mai însemna ceva foarte atractiv pentru ei. În mod asemănător, În Noul Testament nu este reînnoită nici una din aceste profeții în dimensiunea lor literală, ci se insistă doar spre slava viitoare a Noului Ierusalim.

În capitolul 60 vom relua această discuție căci ne apropiem de sfârșitul lui Isaia și trebuie să tragem anumite concluzii despre dimensiunea literală și simbolică a profețiilor legate de restaurarea finală a lui Israel.